

Sygn. akt: I C 469/18

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w [REDAKTED] Wydział Cywilny
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marek Adamczyk
Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Ignaszak

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2019 r. w Toruniu
sprawy z powództwa [REDAKTED]
przeciwko [REDAKTED]
o zapłatę

- I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 5000 zł (pięć tysięcy złotych) ;
- II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 1167 zł (tysiąc sto sześćdziesiąt siedem złotych)
tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

[REDAKCYJNE] wniósł o zasądzenie od [REDAKCYJNE] [REDAKCYJNE] kwoty 5000 zł na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 3 grudnia 2010r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania. Dla uzasadnienia swojego żądania wskazał, że pozwana szkoła odmówiła mu przyjęcia na studia podyplomowe na kierunku „Polityka ochrony środowiska – ekologia i zarządzanie”. Przyczyną odmowy było nieprzedstawienie, wymaganej przez uczelnię, opinii księdza proboszcza, właściwego ze względu na miejsce zamieszkania. Zdaniem powoda, wymóg przedstawienia takiego zaświadczenia stanowi naruszenie, ustanowionego w art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy, zakazu nierównego traktowania w zakresie podejmowania kształcenia zawodowego. Konieczność przedstawienia opinii od proboszcza w istocie uzależnia przyjęcie na studia od wyznawania i praktykowania religii katolickiej. Powód, który jest osobą niewierzącą, opinii takiej uzyskać nie mógł. W konsekwencji nie został przyjęty na studia. Zdaniem powoda, doszło do dyskryminacji bezpośredniej, o której mowa w art. 3 pkt. 1 ustawy wdrożeniowej. Uzasadniając wysokość dochodzonej kwoty wskazał, iż odszkodowanie, przewidziane w art. 13 ustawy, ma charakter zbliżony do zadośćuczynienia na podstawie Kodeksu cywilnego. Odwołując się do orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, dowodził, iż aby sankcje w postaci przyznania odszkodowania były skuteczne i wywierały skutek prewencyjny, powinny być adekwatne do poniesionej szkody i nie mogą mieć charakteru symbolicznego. Jeżeli państwo członkowskie wybiera sankcję, stanowiącą część zasad prawa cywilnego, jakiegokolwiek naruszenie zakazu dyskryminacji jest wystarczające aby uznać odpowiedzialność osoby winnej tego naruszenia i nie można uwzględniać przesłanek wyłączenia